

Arrest

nr. 173 778 van 31 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 30 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 19 november 2010 treedt verzoeker in het huwelijk met verzoekster.

Op 25 november 2010 vraagt verzoekster om ook in het bezit gesteld te worden van een tijdelijk verblijfsdocument op basis van de aanvraag van verzoeker.

Op 3 mei 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 13 juli 2012 dienen verzoekers samen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 september 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 september 2012 worden ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 18 oktober 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 158 434 van 14 december 2015 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 9 december 2015 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2016 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 april 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 11 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 december 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.12.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

Z., S. (RR: xxx)

Geboren te Vrbovac op (...) 1968

+ echtgenote

S., R. (RR: xxx)

Geboren te Ilince Rs op (...) 1973

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.09.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 14.07.2012. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 20.09.2012 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 08.04.2016 in bijgevoegde gesloten omslag), Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het enig middel bestaat uit een schending van art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat, verwerende partij ten onrechte stelt dat de elementen in de medische regularisatieaanvraag dd. 09.12.2015 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging van verblijf in het Rijk. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: “§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Onterecht stelt verwerende partij dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 09.12.2015, melding maakt van reeds eerder aangehaalde medische elementen waar in de beslissing dd. 20.09.2012 uitgebreid zou zijn ingegaan.

De aandoening in de aanvraag van 14.07.2012 had evenwel enkel betrekking op insomnia, nachtmerries, stemmingsstoornis, paranoïde en een ernstige PTSS (zie medisch attest dd. 06.07.2012 – stuk 3), terwijl er thans sprake is van een psychose met symptomen als hallucinaties en waandenkbeelden, apathie en initiatiefverlies.

Uit het eerdere evaluatieverslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 18.09.2012 (stuk 4) en het medisch attest van 06.07.2012 (stuk 3) kan worden afgeleid dat er van de huidige aandoeningen nog geen sprake was.

De conclusie van de ambtenaar-geneesheer luidde toen dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een ziekte die een reëel risico inhoudt

op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Gelet op de huidige medische aandoeningen (psychose met symptomen als hallucinaties en waandenkbeelden, apathie en initiatiefverlies), kan zulks niet zonder meer worden gesteld, te meer daar de behandelende psychiater thans een risico voor verlies van fysieke en psychische integriteit weerhoudt wanneer de behandeling zou worden stopgezet.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de ambtenaar-geneesheer in zijn huidig advies van 08.04.2016 naar aanleiding van het laatste 9ter verzoek, stelt dat 'op het standaard medisch getuigschrift dd. 05/12/2015 (...) geen nieuwe pathologie (wordt) aangehaald voor betrokkene' en 'het voorgelegde SMG (...) enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie (bevestigt)' (miskenning van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout).

Bovendien werd ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijk medische zorgen en medicatie in het land van herkomst werd geheel ten onrechte niet nagegaan, terwijl verzoekers nochtans veel informatie in hun verzoekschrift 9ter Vw. hebben bijgebracht waaruit blijkt dat hun huidige aandoeningen niet afdoende kunnen worden behandeld 2.

Het is duidelijk dat het onderzoek in de laatste aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen geenszins afdoende werd gevoerd.

Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de huidige aandoeningen van verzoeker reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

De ambtenaar-geneesheer had zowel met de nieuwe aandoeningen als met de medicatie rekening moeten houden en een advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid moeten opmaken en aan verwerende partij bezorgen.

Zulks werd evenwel niet gedaan (schending van artikel 9ter Vw.).

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekers stellen een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat de aandoening vermeld in de aanvraag van 14 juli 2012 enkel betrekking had op insomnia, nachtmerries, stemmingsstoornis, paranoïde en een ernstige PTSS, terwijl er thans sprake zou zin van psychose met symptomen als hallucinaties en waandenkbeelden, apathie en initiatiefverlies. Zij stellen dat bovendien de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en medicatie in het herkomstland niet werd onderzocht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 14 juli 2012 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf indienden bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij voegden hierbij een SMG van dr. K. van 6/7/2012 waarbij onder "B/DIAGNOSE" gesteld werd: "insomnia, nachtmerries, stemmingsstoornis, paranoïd, ernstige posttraumatische stresstoornis". De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 18 september 2012 in zijn advies dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Op 22 januari 2016 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In het SMG van 5 december 2015 werd onder "B/DIAGNOSE" het volgende vermeld:

"psychose met symptomen als hallucinaties en waandenkbeelden, apathie, initiatiefverlies, wat een ernstige geestesstoornis is. Ook zijn er somatische klachten"

De ambtenaar-geneesheer stelde n.a.v. die volgende aanvraag d.d. 8 april 2016 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

"(...) Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 09/12/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 05/12/2015 opgesteld door dr. K. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14/07/2012, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/09/2012. OP het standaard medisch getuigschrift d.d. 05/12/2015 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie."

Daar in beide aanvragen een psychologische aandoening werd vermeld en het niet is omdat de symptomen wijzigen dat de aandoening op zich zou wijzigen, stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat er geen nieuwe pathologie werd aangehaald ten opzichte van de aanvraag die werd ingediend op 14 juli

2012. Om voorgaande reden diende de verwerende partij toepassing te maken van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan”

Verzoekers gaan er verkeerdelijk vanuit als zou er in iedere hypothese een verplichting bestaan in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om een onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. Daar in casu geoordeeld werd dat er geen nieuwe pathologie werd aangehaald, diende voormeld onderzoek ook niet te gebeuren. Het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin in arrest nr. 138.245 d.d. 11 februari 2015 onder meer wat volgt:

“Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.”

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur werd niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daar de bestreden beslissing van 11 april 2016 genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending door verzoekers tevens wordt aangevoerd, onderzoekt de Raad de schending van de materiële motiveringsplicht, mede in het licht van de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoekers voeren aan dat de aandoening vermeld in de aanvraag van 14 juli 2012 enkel betrekking had op insomnia, nachtmerries, stemmingsstoornis, paranoia en een ernstige PTSS, terwijl er thans sprake zou zijn van psychose met symptomen als hallucinaties en waandenkbeelden, apathie en initiatiefverlies. Zij stellen bovendien dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en medicatie in het herkomstland niet werden onderzocht.

2.3.3. Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.3.4. Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de

machtigingsaanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

2.3.5. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In de bestreden beslissing van 11 april 2016 wordt het volgende gemotiveerd:

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.09.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 14.07.2012. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 20.09.2012 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 08.04.2016 in bijgevoegde gesloten omslag), Indien de elementen reeds werden ingeroepen in bel kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2.3.6. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 april 2016, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“(…) U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 09.12.2015 en d.d. 14.07.2012 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 09/12/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 05/12/2015 opgesteld door dr. K. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14/07/2012, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/09/2012. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 05/12/2015 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie.”

2.3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van 5 december 2015, ingevuld door Dr. K., (gevoegd bij de aanvraag van 21 januari 2016) het volgende vermeldt:

“B/DIAGNOSE”: psychose met symptomen als hallucinaties en waandenkbeelden, apathie, initiatiefverlies, wat een ernstige geestesstoornis is. Ook zijn er somatische klachten”

Onder « A/Medische voorgeschiedenis » wordt in dit attest vermeld:

*“Psychotische stoornis
Residentieel psychiatrische behandeling”*

2.3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van 6 juli 2012, ingevuld door Dr. K. (gevoegd bij de vorige aanvraag, deze van 13 juli 2012) het volgende vermeldt:

“B/DIAGNOSE”: “insomnia, nachtmerries, stemmingsstoornis, paranoïd, ernstige posttraumatische stresstoornis”.

Onder “A/Medische voorgeschiedenis” wordt het volgende vermeld:

“Onbekend

Hier in behandeling sinds maart 2011, maandelijks afspraken”

2.3.9. Verzoekers voeren aan dat in het standaard medisch getuigschrift van 5 december 2015 de diagnose een psychose betreft, daar waar in het standaard medisch getuigschrift van 6 juli 2012 enkel sprake was van insomnia en een ernstige posttraumatische stressstoornis. Doch uit het standaard medisch getuigschrift van 5 december 2015 blijkt dat de arts onder de subtitel “A/Medische voorgeschiedenis” stelt “*psychotische stoornis*”. Zodoende attesteert de arts hiermee dat verzoeker ook reeds in het verleden, dus voorafgaand aan de aanvraag die geleid heeft tot de thans bestreden beslissing van 11 april 2016, leed aan “*psychose*”, het ziektebeeld waarvan verzoekers nu betogen dat het een nieuwe diagnose uitmaakt.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun betoog dat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 januari 2016 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat het standaard medisch getuigschrift van 5 december 2015 voor verzoeker een gelijkaardige pathologie vermeldt als deze aangevoerd in de eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 juli 2012 met een standaard medisch getuigschrift van 6 juli 2012. Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift bevestigt de reeds eerder aangehaalde pathologie en maakt melding van verscheidene symptomen. Tevens wordt als medische voorgeschiedenis “*psychose*” vermeld, waaruit blijkt dat verzoeker hier reeds aan lijdt.

De evolutie van een pathologie op zich brengt niet mee dat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onterecht onontvankelijk werd verklaard.

2.3.10. Ook wat betreft de medicamenteuze behandeling, kan gesteld worden dat deze gelijklopend is nu verzoeker hoofdzakelijk dezelfde medicijnen krijgt, zonder dat de behandelende arts het noodzakelijk acht hier enige verdere uitleg over te verschaffen in het recentste standaard medisch attest.

In het standaard medische getuigschrift van 6 juli 2012 wordt geattesteerd dat de behandeling bestaat uit de volgende medicatie: “*Invega, Serospuel, Staurodorm.*”

In het standaard medische getuigschrift van 5 december 2015 wordt geattesteerd dat de behandeling bestaat uit de volgende medicatie “*Invega, Serospuel, Formetazepam*”.

2.3.11. De tekst van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet vermeldt duidelijk dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling*”.

2.3.12. Verzoekers menen dat niet meer zoals in de vroegere beslissing inzake de medische regularisatie, zonder meer, kan worden gesteld dat verzoeker “*niet lijdt aan een ziekte die een, reel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of niet lijdt aan een ziekte die een reel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst*”, nu er van de huidige aandoeningen toen nog geen sprake zou zijn geweest. Te meer nu de behandelde psychiater thans een risico voor verlies van fysieke en psychische integriteit weerhoudt, wanneer de behandeling zou worden stopgezet.

2.3.13. Verzoekers kunnen evenwel niet gevolgd worden in hun betoog dat het loutere feit dat de gekende gezondheidstoestand van verzoeker evolueerde (in verzoekers’ ogen evenwel gewijzigde gezondheidstoestand) en de evolutie van een gekende pathologie als nieuwe elementen ter ondersteuning van de aanvraag moeten worden beschouwd.

2.3.14. De evolutie van een pathologie of de manifestatie of omissie van bepaalde symptomen gegrond op dezelfde diagnose of dezelfde pathologie, brengt op zich immers niet mee dat er sprake is van “*nieuwe elementen*” die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 januari 2016 onterecht onontvankelijk werd verklaard. De omstandigheid dat

in het recente standaard medisch getuigschrift symptomen van deze aandoening worden toegevoegd, doet geen afbreuk aan de omstandigheid dat deze aandoening reeds werd ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Er anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

2.3.15. Aldus betwisten noch weerleggen verzoekers succesvol de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat er geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld. Het staat dus buiten betwisting dat de beide aanvragen gestoeld zijn op dezelfde medische aandoening(en).

2.3.16. Waar verzoekers aanvoeren dat geen rekening werd gehouden bij de aanvraag inzake de (on)mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, met name de toegankelijkheid en beschikbaarheid van noodzakelijke medische zorgen, wordt benadrukt dat de gemachtigde geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer hij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en hij, geleet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Waar verzoekers impliciet lijken te hekelen dat geen (nieuw) onderzoek werd gevoerd naar de ziekte-toestand zelf, gaan zij eraan voorbij dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat er geen onderzoek ten gronde kan en moet worden gevoerd.

2.3.17. In de vorige beslissing inzake medische regularisatie van 20 september 2012, waarvan het toenmalig advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 september 2012 deel uitmaakt, wordt ingegaan op de aandoening van verzoeker. In dat advies dat deel uitmaakt van deze vorige beslissing wordt geconcludeerd dat “*de pathologie geen direct gevaar inhoudt voor het leven van verzoeker*”.

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat in de beslissing van 14 mei 2012, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 mei 2012 deel uitmaakt, als gevolg van de nog eerdere (en eerste) aanvraag van verzoeker werd vermeld dat de nodige medische behandeling en opvolging voor post-traumatische stressstoornis beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo.

2.3.18. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.3.19. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3.20. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast

dat de gemachtigde *in casu* in redelijkheid tot de gedane vaststelling in diens bestreden beslissing van 11 april 2016 komt en er in het dossier, na onderzoek, geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

2.3.21. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET